

Казки про рослини

Про липку і зажерливу бабу

Про липку і зажерливу бабу

Жили собі дід та баба. Вони були дуже вбогі. От баба і каже:

— Ти б, старий, пішов у ліс та вирубав липку, щоб було чим протопити.

— Добре,— каже дід. Узяв сокиру та й пішов у ліс.

Приходе дід до лісу, вибрав липку. Тільки що замахнувся сокирою, щоб рубати, коли чує — липка каже людською мовою:

— Ой, не рубай мене, чоловіче добрий, я тобі в пригоді стану!— Дід з переляку і сокиру опустил.

Постояв, подумав та й пішов додому.

Приходе додому та й розповідає про свою пригоду. А баба й каже:

— От який же ти дурень. Піди зараз до липки та попроси конячку з возом. Хіба ми ще не находились з тобою?

— Та чи так, то й так,— каже дід. Надів шапку та й пішов. Приходе до липки та й каже:

— Липко, липко, казала баба, щоб ти дала конячку з возом.

— Добре,— каже липка,— іди додому.

Приходе він додому, а біля хати стоїть віз, і конячка біля його прив'язана.

— Бач, старий,— каже баба,— тепер і ми люди. От тільки хата наша от-от завалиться. Піди, старенький, попроси ще й хату. Може, дасть.

Пішов дід до липки, попрохав і хату.

— Добре,— каже липка,— іди додому.

Приходе дід до двору і не пізнає. Замість старої хати стоїть нова, гарна хата. Радіють обоє, як діти.

— А що, старий, якби ти попрохав ще й худобу та птиці. Тоді, здається, вже й нічого нам не треба.

Пішов дід до липки, попросив худоби.

— Добре,— каже липка,— іди додому.

Приходе дід і не нарадується. Повен двір худоби і птиці.

— Ну, тепер уже нам більш нічого не треба,— каже дід.

— Ні, старенький, ще піди попроси й грошей. Пішов дід до липки і попросив гроші.

— Добре,— каже липка,— іди додому.

Приходе дід, а баба сидить за столом і золоті гроші в купки складає.

— От, старенький, які ми тепер багаті,— каже баба,— але того мало, треба ще, щоб усі люди боялися, бо ми ж багаті. Піди, старий, до липки, попроси, нехай поробе так, щоб нас усі люди боялись.

Пішов дід до липки, попрохав дід липку, щоб так зробила.

— Добре,— каже липка,— іди додому.

Прийшов дід додому, а там у них повно війська та поліції, і все їх охороняють. Але старий і цього мало.

— Що ж,— каже вона,— старий, треба ще, щоб усі люди в селі були нашими батраками, бо чого ж нам більше хотіти — все вже у нас є.

Пішов дід до липки та й просить, щоб зробила вона так. Довго мовчала липка. А потім каже:

— Іди додому, зроблю ще вам останнє. Приходе дід додому, аж глядь: нічого нема, стоїть та сама стара хата і баба коло неї. Так їх наказала липка за те, що ненажерлива баба хотіла всіх людей батраками поробити.